

Poslední třísky touhy

Jan Albrecht (3. místo v I. kategorii)

Naivní klouček, co si myslel, že bude spisovatelem. Tak dlouho jsem mu věřil, až jsem jednoho dne zjistil, že je pryč. Bez něj jsem nic. Jen další obrázek v tom pokřiveném snu, který se propadá sám do sebe jako zmírající hvězda. Kde jen může být? Díval jsem se všude, přísahám. Pod postel, za závěsy, všude. A on nikde.

Občas rád věřím, že ten chlapec stále visí někde u stropu té místnosti, kde sedím a umírám, a že když budu trpělivý, vrátí se a znovu spolu dobudeme čas i prostor. Ale pravda je asi moc krutá, než abych si ji připustil a smířil se s ní. Toho chlapce jsem totiž sám zabil.

Tím, jak jsem rostl a objevoval svět tak, jak to po mně chtěli jiní. S tou odpornou ctižádostí a touhou po štěstí, jsem tomu nebohému kloučkovi utekl. Kratičké nožičky toho naivního děcka přestaly těm mým, co se stále jen sobecky prodlužovaly, stačit a někde daleko za mnou v prachu cesty zemřel. Sám. Jen s tím svým malým notýskem a vyschlým perem se určitě pokoušel napsat svou poslední básničku, než se o něj popraly smečky vlků zapomnění. Určitě zůstal statečný až do poslední chvíle. Možná si myslel, že se pro něj vrátím. Ale já se nevrátil. Zůstala mi jen díra v duši, pár slůvek v notesu, kterými teď plýtvám, když jejich barevnou auru jen pro vaše uspokojení měním v řádky slov. Zůstaly mi jen zlámané prsty, co mi dokazují, jak onoho chlapečka potřebuji ke splnění jeho vlastního snu, a které s každým napsaným slovem nepopsatelně bolí.

Nenávidím vás za to, že mě nutíte otevírat prázdný pokoj v mé duši. Nutíte mě ubližovat si, jako byste na to měli právo. Jako byste si mysleli, že vidíte všechno. Vidíte jen to, co vám stačí. A ubližujete mi. Trýzníte mě tím, že mě nutíte znovu psát. Copak to nevidíte? Jen co jsem otevřel ty staré rozvrzané dveře, otevřel jsem i ránu. Násilím z toho pokoje tahám poslední věci, které dřív patřily jen a jen jemu. A s nimi ze sebe dávám vlastní krev a slzy. A vy čtete. Hltáte a soudíte se svou hloupou nadřazeností člověka, co si myslí, že může soudit. Sajete ze mě život a přijde vám to správné. Já se

pomalu zabíjím jen proto, abych vás nezklamal. Krvácím na papír a sypu na něj třísky místa, které ve mně obýval ten klouček, jehož tělo teď leží někde hluboko v mé mysli, kam už také nechodím.

Kolem jeho mrtvolky je teď nejspíš poušť. Bolí mě představovat si květiny a zeleň. Připomínají mi tu milou nevinnost, se kterou ten chlapec snil. Raději jsem se obehnal ostnatými dráty a čekám na smrt. Ale stále doufám, že se vše změní. S každým napsaným slovem jsou ty dráty těsnější a těsnější, a jak se pro vás vzdávám všeho, co mi ještě zbylo, pomalu mi dochází i čas. Už brzy budou tak těsné, že se nebudu mít kam hnout. A až mě samotného začnou dusit, budu jen následovat slova těch, kteří se s tou svou odpornou domýšlivostí domnívají, že ví, co je pro mě nejlepší.

Cítím to. Jako by mě unášel mocný příliv. Dřív jsem na něj nebyl sám a dokázal jsem mu vzdorovat. Ale dnes? Dnes jsem sám. Svou vlastní chybou. Bez kapky sebevědomí. Jen já – hloupý, povýšený a zbytečný člověk lpící na hrsti třísek, člověk se špetkou vzpomínek. Už nemám sílu. Už dávno jsem se přestal pohybovat proti proudu a klesl na kolena, jako bych jen čekal, až si mě onen proud odnese. Moje hrdost a zvrácená ctižádost, co nikdy nedojdou naplnění, jsou ale pro něj příliš těžké a on má problém vůbec se mnou hnout.

Jak se moře převaluje přes města a lidi, kteří si naivně myslí, že je voda odnese ke štěstí, a s úsměvem se mu poddávají, poznávám, jak se ten klouček ve mně kdysi musel cítit, když jsem ho opouštěl pro stejnou vidinu spokojenosti. Snad jediným rozdílem musí být moje jistota, že pro mě se nikdo nevrátí. Budu tady klečet v písku a čekat, až mě má vlastní představivost zabije.

Vím totiž, kolika lžemi se lidé, které už moře odneslo, nechají táhnout. Štěstí nenajdou. Štěstí nikdy nikdo nenajde. Je to jen slovo, které uším dobře nažraného zvířete, kterým člověk je, zní jako cíl.

Toto slovo už lidé používají tak dlouho, že przní tu abstraktní hodnotu, kterou doopravdy má, svou přihlouplou touhou zjistit, kde toto štěstí vůbec hledat a kde leží. Postav dům, měj děti, ženu, automobil, peníze, buď slavný, měj spoustu přátel a najdi si pohodlné zaměstnání. A já je poslechl. Ale zradil jsem své štěstí. Tu jedinou věc, která mi dávala smysl.

Když jsem celý tenhle sen začínal snít, představoval jsem si ho

možná docela jinak. Možná jsem chtěl snít o štěstí. A místo toho jsem obklopen strachem jiných lidí, kteří se jako psi ohlodané kosti drží cesty, kterou jim někdo před nimi nakreslil, a bojí se, že zklamou něčí očekávání. A s tím vším se sen mění v noční můru, kterou chci opustit.

Stále v rukou držím těch pár třísek. A moře mě také ještě neodneslo. Postavím si z těch třísek vor a plachtou mi budou zbytky všeho, čím jsem kdy byl. Nahý se budu plavit co možná nejdál od vašich pochybných okamžiků štěstí. Přinesly by mi příliš mnoho smutku a bolesti.